
Bezmocná

Jak jsem uvízla v síti nucené prostituce

Timea E. Nagy, Shannon Moroney

Klub neměl okna a nikde nebyly žádné hodiny, takže jsem nepoznala, kolik je hodin. Čas ubíhal, měřen pouze skladbami a dvacetidolarovými bankovkami. Vyčerpaná, hladová, nevyspalá a v šoku jsem se držela na nohou jen díky adrenalinu, pumpovanému mi do žil módem přežití, do něhož jsem se přepnula. Pořád přicházeli další zákazníci, až byl klub plný. Jeden z nich, běloch středního věku v džínách a černém tričku, na mě najednou kývl, abych přešla ze svého místa v ústraní k jeho stolu, ale já to neudělala. Prostě jsem jen stála dál na svých vysokých podpatcích a snažila se nic necítit.

Po chvilce mě Sylvia vzala za ruku a odvedla ke stolům, abych si taky něco vydělala.

„Usmívej se, Timeo,“ nabádala mě. „Flirtuj trochu. Vystrč kozy a krut při chůzi zadkem.“ Malinko jsem se narovnala a přišpendlila si na tvář úšklebek, ale nedokázala jsem se přimět, abych ji poslechla. Byla profesionálka, zatímco já úplný amatér. Netančila jsem, ale taky si nic nevydělala.

Konečně řekl Elek Sylvii, Adině a mně, že je půl třetí a že je čas jít. Klub se zavíral. Nohy mě bolely jako čert a nemohla jsem se dočkat, až si sundám lodičky a uložím se ke spánku.

Bianka, kterou jsem už hodiny neviděla, se objevila spolu s dalšími dvěma maďarskými děvčaty, Ilonou a Ezster. Podívaly jsme se na sebe, ale nepromluvily ani slovo. Nevěděla jsem, co se s ní dělo, a předpokládala jsem, že totéž nebo něco podobného jako to, čím jsem si prošla s Tonym já.

Možná byla ve VIP místnosti.

Šly jsme do šatny a převlékly se do svých normálních šatů.

Dívky vesele švitořily, ale já s Biankou jsme mlčely. Konečně jsme se odebraly k východu. Dvě dívky jely s Tonym a dalším řidičem a všechny ostatní jsme se nacpaly do Józsefova SUV. Elek usedl na místo spolujezdce. Jeli jsme do fastfoodu, kde Elek objednal pro všechny jídlo. Všem dívkám kromě mě podal hamburger s hranolky. Já měla k jídlu jen pár hranolků od ostatních děvčat. Zpátky v motelu Elek vyhlásil, že je čas na rodinné shromáždění, a tak jsme se všechny odsouřaly do jednoho pokoje.

Posadily jsme se na lůžko, pěkně do řady jako děti. Elek si vytáhl zápisník a propisku. Nejprve se obrátil k Iloně a zeptal se jí, kolik vydělala. Vytáhla svazek bankovek a napočítala osm set dolarů. Tolik peněz pohromadě jsem v životě neviděla! Přestože číslice na bankovkách byla nižší, než co jsem vídala na našich bankovkách, věděla jsem, kolik je to v přepočtu ve forintech. Ta částka byla ohromující – byly to tisíce forintů. Jediná pravdivá věc na celé téhle anabázi byla, že se v Kanadě dá opravdu vydělat za den hromada peněz.

Elek otevřel notes na stránce s Iloniným jménem.

„Tak, Tony mu dlužíš týdenní poplatek sto čtyřicet dolarů, plus ubytování, doprava a taky jídlo, co jsem ti koupil, to je ... tři sta padesát celkem.“ Naškrábal si poznámku a Ilona mu předala peníze. „Výborně,“ pochválil ji. „Nech si dvacku na útratu, Sašův podíl je tři sta a zbytek půjde na tvůj dluh.“ Oddělila ze svazku bankovek jednu a předala mu zbytek.

Přepočítal si je a odečetl sto třicet dolarů na splátku dluhu, který měla u agentury. Poplatky byly vysoké, ale předpokládala jsem, že je nová a pořád ještě splácí letenku. Při těchhle výdělcích jí to nebude trvat dlouho.

Pak se Elek obrátil k Adině a provedl podobný výpočet.

Vydělala si osm set šedesát, ale musela zaplatit o padesátku víc, protože na ní byla řada, aby všem koupila cigarety, a kromě toho použila v motelu lahvičky šamponu. Cigarety mi přišly dost drahé, ale co jsem mohla vědět? V jasném světle motelového pokoje jsem si také všimla, že Adina je ještě mladší, než jsem si myslela, mohlo jí být tak čtrnáct. Ten věk byl nízký i pro chůvu, kterou asi chtěla v Kanadě dělat původně. Jak se sem dostala? Má doma někoho, kdo si o ni dělá starosti? Tyhle otázky budou muset počkat. Další přišla na řadu Sylvia a pak ty další dvě dívky. Z ruky do ruky putovaly spousty peněz.

Dokázala jsem jen odhadnout, kolik byla celková částka, ale unikalo mi, kolik z ní dívkám skutečně zůstalo.

„Výborně, děvčata!“ zvolal Elek nadšeně. „Vedete si dobře.“

Ještě týden a dluh u mě budete mít splacený. A za pár měsíců budete mít dost na vlastní byt. Vidíš, Timike?“ Podíval se na mě a ukázal na Ezster. „Šetří na dům pro rodiče.“ Otočila jsem k ní zrak – byla to milá, obyčejná dívka, která vůbec nevypadala jako striptérka –, a pak jsem spočinula pohledem na Elekovi, který dříve pracoval u policie, byl v armádě, znal moji mámu a pocházel z mého rodného města. Každý z přítomných se zdál být normální, ale celá ta situace byla absurdní. Nic mi nedávalo smysl.

„A teď se podíváme, jak jste si vedly vy, Timeo a Bianko,“ pokračoval Elek. Zavrtěla jsem hlavou. Kapsy jsem měla prázdné. Bianka vydělala sedm set dolarů.

Elek mi naznačil, abych vstala, a rozloučil se s dívkami.

Pak nás odvedl chodbou do našeho pokoje. Tony se postavil do dveří, já se posadila na postel a Elek naproti mně do křesla.

„Nu, Timike,“ začal Elek s očima upřenýma na mě. „Vím, že jsi slušná holka a tohle všechno je pro tebe nové, jenže jsi v pěkném průseru. Dlužíš nám spoustu peněz. Za pár hodin tě musíme odvézt na letiště, ale budeš se muset vrátit, aby sis to tady odpracovala.“

„Ale jak to můžu provést?“ zeptala jsem se. Kvůli tomu zpackanému pohovoru ohledně mého pracovního víza, jsem přece nesměla osmnáct měsíců znovu překročit kanadskou hranici.

„Obstaráme ti nový pas. Nevrátíš se jako Timea Nagyová.“ Budu cestovat na falešný pas? Stal by se ze mne zločinec, to nemůžu udělat! Zavrtěla jsem hlavou.

„Nedělej si starosti, Timeo. Dluhy nám splatíš hned během prvního týdne. Viděla jsi, kolik si toho dívky za dnešní večer vydělaly? Vrátiš se na pár týdnů do Maďarska, my ti zatím obstaráme nové papíry a pak budeš zase tady a všechno bude v pořádku.“ Tón jeho hlasu byl pevný, leč konejšivý. Stejně jako od těch dívek, co mě provázely po klubu a vysvětlovaly mi, co se tam dělá, znělo všechno velmi věcně, přestože mi právě sdělil, že poruším mezinárodní zákony a budu tu pracovat jako striptérka. Šla mi z toho hlava kolem.

„Abychom se ujistili, že jsi v pořádku dorazila zpátky do Maďarska,“ pokračoval Elek, „pošleme někoho, aby se na tebe podíval. Nemusíš se tím znepokojovat, některý z našich agentů bude vždycky poblíž tvého bytu a bytu tvé matky, protože bychom o děvče, jako jsi ty, neradi přišli.“ Nechtějí o mě přijít? Co to má znamenat? Než jsem se ho stačila zeptat, pokračoval dál.

„A taky, Timeo, potřebujeme brzy tvoje peníze. Když je nedostaneme, nemůžeme ti garantovat bezpečí tvého bratra.“ Mého bratra? Co s tím má společného Zoli? Jaké „bezpečí“? Asi mám halucinace. Připadala jsem si jako v nějakém mafiánském filmu.

„Co tím myslíš?“ zeptala jsem se slabým hlasem.

„Víš, Timeo, v téhle branži jde hlavně o to, aby byli všichni spokojení. A náš šéf, Saša, ten Ukrajinec, s tímhle spokojený nebude. Dlužíme mu kvůli tobě balík peněz a ty dostane zpátky, až se vrátíš a splatíš dluh.“ Odmlčel se a zvolna vydechl.

„Saša bohužel není zrovna trpělivý. Koneckonců je to jeho podnik a on je šéf. Nemůžu odhadnout, co udělá, ale ke svým penězům se dostane. Začne tím, že pošle pár svých agentů za tvým bratrem v Budapešti.“ Ne-nacházela jsem slova.

Hladina adrenalinu vyplaveného módem přežití mi okamžitě poklesla. Představila jsem si, jak mému bratrovi někdo poví, co jsem v Kanadě prováděla, a pak po něm bude chtít stovky dolarů, které nemá. Neodvážila jsem se pomyslet, co by následovalo.

Co by mu mohli udělat? „Tvůj bratr pořád ještě pracuje v tom obchodě s potravinami?“ zeptal se mě Elek jakoby mimochodem a ani si nepočkal na odpověď. „Dobře tu čtvrť znám, večer je tam dosti tma, nesvíí tam moc pouličních lamp, jestli si dobře vzpomínám.“

Cestou domů by se mu mohlo leccos přihodit, Timike.“ Roztřásla jsem se a cítila jsem, jak mi buší srdce. Nic takového se nesmí stát.

„A představ si, jaké věci budou lidi o tobě šířit – víš, jací jsou na Csepelu. Až se dozví, cos tady prováděla, bude pro tebe těžké se tam vrátit. Co chudák tvůj přítel – to je ten kameraman, že? Bude z toho zničený.“ Snažila jsem se zachovat nevzrušený výraz, ale nemohla jsem zabránit tělu, aby se dál netřásl. Vědí o mně všechno.

Ale zároveň jsem věděla, že se mě Elek snaží chránit. Myslí na všechno a opravdu se mi snaží pomoci. Potřebuju ty peníze. Musím je získat. Byla jsem zmatená z toho, že mi Elek říká Timike a zároveň mi vyhrožuje. Nedomáhala jsem rozpoznat, jestli je můj přítel nebo nepřítel. Jen jsem si představovala, jak všichni doma zjistí, co jsem v Kanadě dělala, a to bylo strašné. A že by se to dozvěděl Ádám, to bylo úplně nepředstavitelné. Moje kariéra v televizní stanici by skončila.

A moje matka – na to jsem nechtěla vůbec pomyslet. Byla bych vyřízená.

Elek mluvil dál. „Takže posadíme tebe a Bianku do letadla a jeden z našich agentů poletí s vámi. Nepoznáte ho, ale bude tam a dá pozor, aby se vám nic nestalo a dostaly jste se v pořádku domů. Tam si trochu odpočnete a pak vás někdo vyhledá a řekne vám, co se bude dít dál, ano?“

„A jak se dostanu k novému pasu?“ vyptávala jsem se, abych získala další informace o tom, do čeho jsem se vlastně nechala zatáhnout.

„S tím si nemusíš dělat hlavu, Timike,“ ujistil mě Elek. „Už v tom umíme chodit. Bude tě to něco stát, ale uvidíš, že až se sem vrátíš, rychle si na to vyděláš. Možná to bude trvat pár dní navíc, ale sama jsi viděla, kolik se dá tančením získat.“

„Za pár týdnů budeš mít dluh u nás z krku, a jestli pak budeš chtít, sežene ti nějakou práci u dětí. No a za pár měsíců splatíš i všechny dluhy v Maďarsku. A pak si můžeš dělat, co budeš chtít.“ Uvědomila jsem si, že opravdu nemám na výběr. Tanec na pódiu bych snad ještě nějak dokázala překousnout, ale určitě nic z toho, co se odehrávalo ve VIP místnosti. Ano, pár dní bych tančit mohla. Musím. Sama jsem se do téhle příšerné situace uvrtala. Nemohu vinit nikoho jiného než sebe a musím zaplatit za svoje chyby. Elek pravděpodobně z mého výrazu vyčetl, že mě přesvědčil, přesto pokračoval dál.

„Nezapomínej, žes s námi podepsala smlouvu a Saša má její originál. Tady končí legrace. Kdyby to bylo na mně, nechal bych tě jít. Ale když Saša nedostane ty peníze, najde si tě, i tvého bratra a matku. A já mu v tom nemůžu zabránit.“

Takže bych ti rád pomohl. Stejně jako těm ostatním dívkám ti chci pomoci uskutečnit tvoje sny a začít nový život.“ Malinko se usmál a pak řekl: „Chceš, aby se tvému bratrovi něco stalo?“

„Co třeba?“ zeptala jsem se. Potřebovala jsem vědět, co přesně mu hrozí.

„To tak úplně nevím, Timeo, ale slyšel jsem ledacos. Sašovi hoši mají různé bláznivé nápady.“ Zavrtěla jsem hlavou. Ne, nechtěla jsem, aby se bratrovi něco stalo.

„Jsi chytrá holka. Děláš tu správnou věc. Takže se s Biankou vrátíte do Maďarska, vyspíte se a za pár týdnů tady nastoupíte.“

„A co můj let? Jak za něj zaplatím?“

„O to se postaráme, neboj se.“ Za pár hodin jsme s Biankou seděly v letadle do Londýna a pak v dalším do Budapešti. Moc jsme toho nenamluvily, a když už jsme mluvily, pak jsme se snažily vymyslet co dál.

Pořád se na mě zlobila, ale než jsme vystoupily, pár věcí jsme si přece jen vyjasnily. Bianka hodlala zůstat v Evropě a pokračovat ve své práci nóbl prostitutky ve Švédsku. Z vydělaných peněz pak splatí svůj dluh agentuře. Ale požadovala po mně, abych jí zaplatila letenku. Koneckonců to já všechno zvorala a bylo jen fér, abych jí zaplatila alespoň náklady.

Takže teď jsem dlužila za nájem a energie, kolegovi z televizní stanice, který mi půjčil, agentuře v Kanadě a Biance, která byla během posledních měsíců mou jedinou přítelkyní. Ze Saši strach neměla, připomněla mi, že její exmanžel sám pracuje pro mafii. Měla konexe a mohla mafii požádat o ochranu, kdyby bylo potřeba. Mně ale nic takového nenabídla. Cítila jsem, že naše přátelství utrpělo další trhlinu.

Cestou na toaletu jsem si prohlížela všechny pasažéry, jestli mezi nimi poznám toho agenta, ale nikoho jsem nevytipovala.

Zdálo se, že si každý hledí svého. Seděly tu rodiny mířící do Londýna na dovolenou nebo zpátky z dovolené do Kanady, samostatně cestující pasažéři s aktovkami a přenosnými CD přehrávači na ukrácení času. Nemohla jsem uvěřit, že všechno to, co se během uplynulých dvou dnů událo, se opravdu stalo, a že skutečně letím zpátky domů. Představa domova mi neslibovala nic dobrého. Navzdory všemu ošklivému, co jsem v Kanadě za těch krátkých čtyřia dvacet hodin viděla, pro mě zůstávala místem plným nadějí – bohatou moderní zemí nekonečných možností. Nic takového Maďarsko nenabízelo, zvláště mně ne.

Přeložila Bohumila Kučerová